

ט' - למוד המשנה וההלכות הפסוקות פועל בקדש אותה הפעלה שהלמוד הגיאוגרפי פועל בחל להישרת השכל והתבססותו היסודית הממשית, שהיא עמילן יפה לדברים היותר עליונים ומפשטים. ועל ידי זה בא האדם לידי קנין שכלי איה לתפס כל גדל בפשטות גמורה, שלא יתשטש על ידי הגדלות שום דבר קל וקטן, שזהו מעין דגמא של מעלה, שהאידיאליות ביעפה של הגדלות העליונה היא המביטה אל כל הקטן שביש, לשכללו על כל פרטיו היותר דקים וזעירים.

י' - כשם שהאדם הבריא הוא חפץ חיים, ואינו מחפש על זה טעמים והוכחות, אבל החולה במחלת הנפש, שהוא קרוב לאבד את עצמו לדעת, הוא מוטל בספקות על תכלית החיים, כן בעל נפש בריאה הוא אוהב את התורה* ומחקריה מלב ונפש ודבר אחד מן התורה, אפילו מדקדוקי ספרים, יקר לו מכל הון, ורק כשנחלה היסוד הנפשי יגיע לומר שמועה זו נאה וזו אינה נאה. **

* **אורות התורה ז, ד' -** מעוט מתיקות נעימת התורה בא מחסרון בטבע הישראלי (1) של הנשמה (שלשה סמנים יש באומה זו, הבישנים, הרחמנים וגומלי חסדים - יבמות עט.), שצריכין לתקנה על ידי תשובה מכוונת לחסרון זה. וכיון שנותנים את הדעת לתקן את החסרון מיד חוזר האור העליון של הטבע הקדוש של הנשמה לזרוח, וחוזרת מתיקות התורה להתחיל להגלות.

(1) **והערב נא ד' אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפי עמך בית ישראל. עולת ראה -** הערבות באה כשהדברים הנפגשים ברגש מתאימים אל המהות העצמית של המקבל את הרושם מהדברים ההם... אמנם מפלאות תמים דעים ואור חסדיו העליונים, שהם הם נשמתה של תורה, הם הם הפועלים ברחמים הרבים של אדון כל העולמים, הבוחר בתורה ובעמו ישראל, שיתרוממו כל כך פרטיותינו ע"י התכללותנו בכללותה העליונה של כנסת ישראל, שמשאת נפשה ועצמיות שאיפתה, מהותה וחפצה הפנימי, הוא תכנה של תורה, ועי"ז יתאימו דברי תורה לרגשי חיינו. והערב נא ד' אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפי עמך בית ישראל

** **ערובין סד.** - האמר ר' אחא בר חנינא מאי דכתיב {משלי כט-ג} ורועה זונות יאבד הון? כל האומר שמועה זו נאה וזו אינה נאה מאבד הונה של תורה.

רש"י - רועה זונות - נוטריקון זו נאה וארענה ואעסוק בה כדי שתתקיים בידי: הונה - כבודה של תורה וסופה להשתכח ממנו:

למוד תורה פגישה עם עצמינו

1. לקוטי מוהר"ן חלק א – תורה קכא - הנה באתי במגלת ספר כתוב עלי

"אז אמרתי הנה באתי במגלת ספר כתוב עלי. לעשות רצונך וכו' (תהלים מ, ח-ט) קשאדם רואה ולומד בספר ובכל מקום שהוא רואה ולומד, מוצא את עצמו הינו שלוקח לעצמו מוסר, ורואה פחיתותו ושפלותו בכל מקום באיזה ספר שהוא בא ומעין שם זה סימן שחפץ לעשות רצונו ותברך. "אז אמרתי הנה באתי במגלת ספר כתוב עלי" - זה סימן "לעשות רצונך אלקי חפצתי" כנ"ל

2. לקוטי הלכה, הלכות בכור בהמה טהורה ד', אות כ'

כי יש שמחמת יראת הענש נופל לעצבות חס ושלום ולפעמים לכפירות חס ושלום כמצוי באנשים רבים קשיושבין על ספרי מוסר שמדברין מעצם הענשים הם באין לעצבות חס ושלום וכו' ונופלים יותר חס ושלום וכו'. וזה היה פונת המן להפיל את ישראל חס ושלום, אבל מרדכי הוא בחינת שכל עליון ונורא כל כך שיכול להכניס יראת הענש עד שיבאו לידי שמחה עצומה על-ידי גדל העצות שנותן לכל אחד בעמק נפילתו שיזכר למצא את ה' ותברך עד שיהיה בשמחה וזה עקר תקנתו. ועל-כן בסוף התוכחה שהיא יראת הענש כתיב, תחת אשר לא עבדת את ה' בשמחה וכו'. והבן היטב כי זה העקר שלא יפל על-ידי יראת הענש רק מפחד הענש ותחזק לקיים דברי הצדיקים אמתיים שמזהירין את הגרוע שבגרועים להיות בשמחה בהנקדות טובות שמוצא בעצמו עדין כמבאר על פסוק אומר וכו' וכו' (בסימן רפב). וזה בחינת תקף השמחה של פורים שנמשך משכל עליון ונורא שמתגלה בפורים שמשם באה יראה נפלאה שעל-ידי-זה בא שמחה גדולה,